

De creditering (annulering) van de factuur heeft geen gevolgen voor een reeds ontstaan recht op aftrek en voor het tijdvak waarin dit recht moet worden uitgeoefend.

COMMENTAAR

BLANK¹

Om het recht op aftrek van voorbelasting te kunnen uitoefenen dient men in het bezit te zijn van een correct opgestelde factuur (art. 178 Btw-richtlijn). De vormvereisten waaraan een factuur moet voldoen, zijn opgenomen in art. 226 Btw-richtlijn. Problemen ontstaan als er wat mis is met de factuur. Zo'n gebrekkige factuur kan hersteld worden. De vraag is dan wat het gevolg van dit herstel is voor het tijdvak waarin het recht op teruggaaf is ontstaan: heeft de correctie terugwerkende kracht of niet? Het HvJ heeft zich hierover al verschillende keren uitgelaten. In sommige gevallen is er volgens het HvJ terugwerkende kracht, in andere gevallen niet. Zo oordeelde het HvJ in het arrest *Senatex* (HvJ 15 september 2016, zaak C-518/14, NTFR 2016/2414, met commentaar van Van der Laan en Becks) dat indien de factuur niet aan alle gestelde eisen voldoet, bijvoorbeeld omdat het btw-identificatienummer niet is vermeld, dat gecorrigeerd kan worden. Het HvJ oordeelde dat deze correctie terugwerkende kracht heeft. De aftrek kon dus plaatsvinden in het tijdvak waarin de oorspronkelijke factuur was uitgereikt. In het arrest *Volkswagen* (HvJ 21 maart 2018, zaak C-533/16, NTFR 2018/983, met commentaar van Toet) komt het HvJ tot de conclusie dat het recht op aftrek pas ontstaat op het tijdstip dat de corrigerende factuur wordt uitgereikt. Van belang in die zaak was dat op de oorspronkelijke factuur in het geheel geen btw was vermeld. Volgens A-G Kokott volgt uit de jurisprudentie van het HvJ dat er onderscheid gemaakt moet worden tussen essentiële en niet-essentiële vormvereisten.

Essentiële vereisen zijn volgens de advocaat-generaal de identiteit van de dienstverrichter en de afnemer, het voorwerp van de prestatie, de prijs ervan en de afzonderlijke vermelding van de btw. Wanneer deze essentiële gegevens op de factuur staan, is het recht op aftrek ontstaan in het tijdvak van uitrekenen van de factuur. Indien een aantal niet-essentiële vermeldingen ontbreken, zoals het factuurnummer, het btw-identificatienummer van de afnemer, de precieze omschrijving van de hoeveelheid en de aard van de geleverde goederen en de datum van de goederenlevering, kunnen deze achteraf hersteld worden. Deze correcties hebben dan terugwerkende kracht.

Als de aanvankelijk uitgereikte factuur niet alle essentiële gegevens bevat, is het recht op aftrek nog niet ontstaan. Dat recht ontstaat dan pas op het tijdstip dat de factuur gecorrigeerd wordt en de essentiële gegevens alsnog worden vermeld. In dat geval is er dus geen terugwerkende kracht. Hoe dat voor de onderhavige zaak uitpakt, valt niet te zeggen. De verwijzende rechter zegt wel dat er onjuiste facturen zijn, maar waaruit die onjuistheid bestaat, wordt niet vermeld. De verwijzende rechter zal dus alsnog moeten vaststellen waaruit de onjuistheid bestaat. Als er alleen een aantal niet-essentiële gegevens ontbraken, is het teruggaaftijdvak 2012. Dat is dan zuur voor belastingplichtige; hij heeft reeds een verzoek om teruggaaf over 2012 ingediend. Tegen de afwijzing daarvan door de belastingdienst is hij niet in beroep gekomen. Daarmee heeft hij zijn rechten dus verspeeld.

Brondocumenten

- [A-G bij HvJ 22 april 2021, zaak C-80/20](#)

[Bekijk het artikel online voor extra informatie](#)

NTFR 2021/1549

Omzetbelasting

Gelegenheid geven tot parkeren bij attractiepark vormt zelfstandige prestatie

Hoge Raad 7 mei 2021, 19/02610

ECLI:NL:HR:2021:699

Belastingjaar/tijdvak: 2015

Wetsartikelen: Art. T1.b14, Wet OB 1968; Art. 9, Wet OB 1968

Samenvatting

Belanghebbende exploiteert een attractiepark. Bezoekers van het park betalen een entreeprijs. De entreegelden zijn belast naar het verlaagde omzetbelastingtarief (dagrecreatie). Bezoekers die met de auto naar het attractiepark gaan, kunnen tegen een afzonderlijke vergoeding parkeren op een daarvoor bestemd, met slagbomen afgesloten parkeerterrein. Hof Den Bosch (25 april 2019, nr. 18/00102, NTFR 2019/2004) heeft geoordeeld dat de parkeergelegenheid niet als een zelfstandige prestatie moet worden aangemerkt, maar als een bijkomende handeling bij het verlenen van toegang tot het park. Dit brengt mee dat de parkeergelden ook belast zijn naar het verlaagde tarief. De Hoge Raad vernietigt de hofuitspraak. Vanuit het perspectief van de gemiddelde bezoeker heeft de parkeerdienst een afzonderlijk belang ten opzichte van het bezoek aan het attractiepark. Het parkeren van de auto houdt immers alleen verband met de wijze waarop de bezoeker het attractiepark bereikt en niet met het verblijf in het attractiepark. Het parkeren is een doel op zich dat geen ondeelbare economische prestatie vormt met het verlenen van toegang tot het attractiepark. Verder faalt het beroep van belanghebbende op het gelijkheidsbeginsel, omdat zij niet te vergelijken is met exploitanten van kampeer- en hotelbedrijven die het verlaagde tarief mogen toepassen voor het geven van parkeergelegenheid aan kampeeders en personen die voor korte termijn verblijf houden.

Feiten

2.1.1. Belanghebbende is een fiscale eenheid in de zin van artikel 7, lid 4, van de Wet op de omzetbelasting 1968 (hierna: de Wet). Een tot de fiscale eenheid behorende bv (hierna: de bv) exploiteert een attractiepark (hierna: het attractiepark).

2.1.2. Het attractiepark ligt buiten de bebouwde kom. Voor bezoekers die niet in de nabijheid van het attractiepark wonen of verblijven, is het attractiepark met andere vervoermiddelen dan de auto zeer beperkt bereikbaar. Van alle bezoekers van het attractiepark komt daarom 80 procent met de auto. De overige bezoekers komen op een andere wijze naar het attractiepark. Het betreft voor het merendeel scholieren die met een touringcar worden vervoerd.

2.1.3. De bv verleent personen tegen betaling toegang tot het attractiepark. Fietsers kunnen hun fiets bij de ingang

¹ Mr. A.J. Blank is oud-belastinginspecteur

van het attractiepark gratis plaatsen in een fietsenstalling. De bv biedt verder gelegenheid tot het parkeren van touringcars en auto's op een daartoe bestemd, met slagbomen afgesloten terrein (hierna: het parkeerterrein). De openingstijden van het parkeerterrein zijn afgestemd op die van het attractiepark. Op de bebording bij de toegang tot het parkeerterrein is vermeld dat parkeren op het parkeerterrein alleen is toegestaan voor bezoekers van het attractiepark. Touringcars kunnen gratis worden geparkeerd, voor auto's brengt de bv een vergoeding in rekening (hierna: de parkeervergoeding). Om bij het verlaten van het parkeerterrein de slagboom te openen, is een uitrijkaart nodig die tegen betaling van de parkeervergoeding verkrijgbaar is bij de entreekassa's of een parkeerautomaat op het parkeerterrein zelf.

2.1.4. Anderen dan bezoekers van het attractiepark kunnen hun auto feitelijk op het parkeerterrein parkeren door het parkeerverbod bij de ingang van het parkeerterrein te negeren en bij het verlaten ervan de slagboom in werking te stellen met de hiervoor in 2.1.3 bedoelde uitrijkaart die zij ter plekke na betaling van de parkeervergoeding kunnen verkrijgen. Er zijn geen attracties of andere activiteiten in de buurt van het attractiepark waardoor het aantrekkelijk zou zijn voor personen die niet het attractiepark bezoeken, gebruik te maken van het parkeerterrein.

2.1.5. Langs alle toegangswegen tot het attractiepark geldt een parkeerverbod. Kort parkeren is enkel toegestaan op een bij het attractiepark gelegen drop en drive-zone, waar bezoekers kunnen worden afgezet en opgehaald. Openbaar parkeren is mogelijk op een parkeerterrein dat is gelegen op ongeveer twee kilometer afstand van het attractiepark.

2.1.6. Belanghebbende heeft over de in het tijdvak 1 oktober 2015 tot en met 31 oktober 2015 ontvangen parkeervergoedingen op aangifte omzetbelasting voldaan naar het algemene omzetbelastingtarief. Tegen de voldoening op aangifte heeft zij bezwaar gemaakt. Belanghebbende stelt zich op het standpunt dat het tegen vergoeding aanbieden van parkeergelegenheid (hierna ook: de parkeerdienst) één prestatie vormt met het verlenen van toegang tot het attractiepark. Dit moet volgens belanghebbende meebrengen dat ook de parkeervergoeding is belast naar het verlaagde omzetbelastingtarief dat op grond van artikel 9, lid 2, letter a, van de Wet in samenhang gelezen met post b.14, letter g, van de bij de Wet behorende Tabel I geldt voor het verlenen van toegang tot het attractiepark.

Geschil

2.2.1. Voor het Hof was in geschil of de parkeervergoeding is belast naar het verlaagde omzetbelastingtarief. Onder meer was in geschil of de parkeerdienst moet worden beschouwd als een bijkomende dienst die het fiscale lot van de hoofdprestatie (het verlenen van toegang tot het attractiepark) deelt. Het Hof heeft deze vraag bevestigend beantwoord op de hierna in 2.2.2 en 2.2.3 weergegeven gronden.

2.2.2. Het Hof heeft vooropgesteld dat de Hoge Raad in zijn arrest van 17 augustus 2018, ECLI:NL:HR:2018:1318 (hierna: het arrest van 17 augustus 2018) (red. NTFR 2018/1987), heeft geoordeeld dat het gebruikmaken van parkeergelegenheid voor een auto op de plaats van bestemming in beginsel een doel op zich is. Het Hof heeft uit hetzelfde arrest afgeleid dat in een concreet geval de feiten en de omstandigheden aanwijzingen kunnen opleveren dat het gebruikmaken van parkeergelegenheid niet een doel op zich is, maar slechts een middel om van de hoofdprestatie optimaal gebruik te kunnen maken.

2.2.3. Naar het oordeel van het Hof doen zich in het geval van de bv feiten en omstandigheden voor zoals hiervoor in 2.2.2, laatste volzin, bedoeld. Het Hof heeft geoordeeld dat van een echte keuze om de nevenprestatie af te nemen geen sprake is vanwege de ligging van het attractiepark en de zeer beperkte bereikbaarheid van het attractiepark met ander vervoer dan de auto. Wie met de auto komt, kan volgens het Hof niet anders dan parkeren op het parkeerterrein. Dit betekent, aldus het Hof, dat het parkeren van de auto uitsluitend kan worden gekoppeld aan de toegang tot het attractiepark. Binnen de kring van bezoekers van het attractiepark bestaat weliswaar een verschil in keuze om bij het afnemen van de hoofdprestatie gebruik te maken van het parkeerterrein – aangezien bezoekers die het attractiepark op een andere wijze hebben bereikt, geen belang zullen toekennen aan de parkeermogelijkheid – maar het aantal bezoekers dat de keuze heeft om niet gebruik te maken van het parkeerterrein is relatief gezien minimaal. Verder zal er niemand zijn, aldus het Hof, die in de omgeving van het attractiepark aanleiding vindt om op het parkeerterrein te parkeren zonder het attractiepark te bezoeken. Op grond van het voorgaande heeft het Hof geoordeeld dat het gebruikmaken van de mogelijkheid tot parkeren in het onderhavige geval geen afzonderlijk belang heeft ten opzichte van de hoofdprestatie.

Rechtsoverwegingen

3.1. Het middel is gericht tegen de hiervoor in 2.2.3 weergegeven oordelen van het Hof.

3.2.1. Een ondernemer die jegens een afnemer een reeks handelingen verricht, verricht jegens die afnemer één enkele prestatie wanneer een of meer van die handelingen moeten worden geacht de hoofdprestatie te vormen, terwijl andere handelingen moeten worden beschouwd als een of meer bijkomende prestaties die het fiscale lot van de hoofdprestatie delen. Een handeling is in elk geval bijkomend bij een hoofdprestatie wanneer deze handeling voor de afnemer geen doel op zich is, maar een middel om van de hoofdprestatie optimaal te kunnen gebruikmaken.

3.2.2. Of een door de ondernemer jegens zijn afnemer verrichte prestatie – naast de hoofdprestatie – niet een zelfstandig doel dient maar het gebruikmaken van de hoofdprestatie optimaal kan maken, moet worden beoordeeld vanuit het perspectief van de gemiddelde afnemer van de hoofdprestatie. Daarbij moet in aanmerking worden genomen het economische doel van de desbetreffende prestaties en het belang dat de gemiddelde afnemer bij elk van die prestaties heeft. In rechtsoverweging 2.3.3 van het arrest van 17 augustus 2018 heeft de Hoge Raad verdere aanwijzingen gegeven voor de beoordeling of een prestatie bijkomend is.

3.2.3. Voor een ondernemer die tegen een afzonderlijke vergoeding bezoekers parkeergelegenheid aanbiedt op de plaats waar hij tegen vergoeding toegang tot een attractiepark als het onderhavige verleent, geldt het volgende. Omdat binnen een dergelijk attractiepark het beschikken over een auto voor bezoekers geen rol speelt, moet het uitgangspunt zijn (i) dat de ondernemer met het tegen vergoeding bieden van parkeergelegenheid in de nabijheid van de ingang van het park een ander economisch doel heeft dan het economische doel dat hij voor ogen heeft met het tegen vergoeding geven van toegang tot dat park, en (ii) dat de gemiddelde bezoeker van zo'n attractiepark een afzonderlijk belang heeft bij een door die ondernemer tegen een afzonderlijke vergoeding aangeboden parkeerdienst. Aan dit een en ander doet niet af dat er voor de ondernemer een econo-

misch verband bestaat tussen het verlenen van toegang tot het park en het bieden van parkeergelegenheid.

3.2.4. De hiervoor in 2.2.3 weergegeven oordelen van het Hof komen in wezen erop neer dat voor de gemiddelde bezoeker van het attractiepark het gebruikmaken van het parkeerterrein niet een doel op zich kan vormen, omdat, vanwege de ligging en de bereikbaarheid van het attractiepark, 80 procent van de bezoekers is genoodzaakt om met de auto te reizen, en dat aan deze wijze van vervoer onlosmakelijk is gekoppeld het gebruikmaken van het parkeerterrein. Het Hof heeft met dit oordeel hetgeen hiervoor in 3.2.3 is overwogen, miskend. De daarin omschreven uitgangspunten vinden ook toepassing indien binnen de kring van bezoekers een relatief grote groep kan worden onderscheiden die zich gedwongen voelt om gebruik te maken van de parkeerdienst teneinde de hoofdprestatie van de bv te kunnen afnemen. Het middel slaagt in zoverre.

3.3. Gelet op hetgeen hiervoor in 3.2.4 is overwogen, kan de uitspraak van het Hof niet in stand blijven. Het middel voor het overige behoeft geen behandeling. De Hoge Raad kan de zaak afdoen.

3.4.1. De door het Hof vastgestelde feiten laten geen andere gevolgtrekking toe dan dat de parkeerdienst vanuit het perspectief van de gemiddelde bezoeker van het attractiepark een afzonderlijk belang heeft ten opzichte van het bezoek aan het attractiepark. Voor bezoekers die niet met de auto naar het attractiepark komen, is de parkeerdienst niet van belang. Bezoekers die dat wel doen, hebben belang erbij om de auto voorafgaand aan het bezoek van het attractiepark te kunnen achterlaten op een parkeerplaats. Het parkeren van de auto houdt daarom alleen verband met de wijze waarop de bezoeker het attractiepark bereikt en niet met het verblijf in het attractiepark.

3.4.2. Op grond van hetgeen hiervoor in 3.4.1 is overwogen, moet worden geoordeeld (i) dat de door belanghebbende verrichte handelingen niet één ondeelbare economische prestatie vormen, en (ii) dat het gebruikmaken van de parkeerdienst een doel op zich is. Daaraan doet niet af dat een zeer grote groep bezoekers de mogelijkheden om het attractiepark te bereiken op een andere wijze dan met de auto als te beperkt ervaart en zich daarom gedwongen voelt met de auto naar het attractiepark te reizen. Evenmin kan aan deze oordelen afdoen dat het parkeerterrein feitelijk alleen wordt gebruikt door bezoekers van het attractiepark.

3.5. Voor het Hof was verder in geschil (a) of het verlenen van toegang tot het attractiepark en de parkeerdienst als één ondeelbare economische prestatie moeten worden beschouwd, en (b) of de Inspecteur het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden door de parkeerdienst voor de heffing van omzetbelasting niet gelijk te stellen met de diensten die zijn omschreven in de toelichting die de Staatssecretaris van Financiën in het besluit van 4 september 2014, nr. BLKB2014/123M (hierna: het Besluit) (red. NTFR 2014/2672), heeft gegeven op de posten b.10 en b.11 van de bij de Wet behorende Tabel I.

3.6. De Rechtbank heeft geoordeeld dat het verlenen van toegang tot het attractiepark en de parkeerdienst niet als één ondeelbare economische prestatie kunnen worden beschouwd. Dit oordeel wordt in hoger beroep tevergeefs bestreden. Gelet op hetgeen hiervoor in 3.4.2 is overwogen, is het oordeel van de Rechtbank juist.

3.7.1. Belanghebbende heeft zich in eerste aanleg op het standpunt gesteld dat het gelijkheidsbeginsel meebrengt dat de bij het Besluit gegeven goedkeuring, die inhoudt dat exploitanten van kamp-, hotel-, pension- en vakantiebestedingsbedrijven het verlaagde omzetbelastingtarief mogen toepassen ter zake van het geven van gelegenheid tot parkeren aan kampeerders en personen die voor korte periode verblijf houden, ook moet gelden voor de parkeerdienst. De Rechtbank heeft geoordeeld dat geen sprake is van feitelijk gelijke gevallen. Dat oordeel heeft de Rechtbank erop gegrond dat (i) het parkeren bij belanghebbende overdag gebeurt tijdens het verblijf in het park, terwijl het parkeren van de auto bij de in de goedkeuring genoemde bedrijven normaal gesproken langer duurt, en ook tijdens de nacht plaatsvindt, en (ii) de goedkeuring mede is ingegeven door het gebruik van de auto als trek- of vervoermiddel van kampeermiddelen, koffers en dergelijke, terwijl voor het vervoer naar het attractiepark de auto deze functie niet vervult. De stelling van belanghebbende dat de auto niet alleen de functie heeft van het vervoeren van de personen die het park bezoeken maar ook het vervoeren van de tassen met consumpties om tijdens het parkbezoek te nuttigen, maakt dat naar het oordeel van de Rechtbank niet anders.

3.7.2. Belanghebbende heeft in hoger beroep tegen deze oordelen van de Rechtbank haar in 3.7.1 weergegeven standpunten herhaald en verder aangevoerd dat niet relevant mag zijn dat het parkeren bij het attractiepark alleen overdag plaatsvindt voor de duur van het verblijf in het attractiepark. Dit betoog faalt. Het oordeel van de Rechtbank is juist.

3.8. Hetgeen hiervoor in 3.4.2, 3.6 en 3.7.2 is overwogen, betekent dat de uitspraak van de Rechtbank moet worden bevestigd.

(Volgt vernietiging van de hofuitspraak en bevestiging van de rechtbankuitspraak.)

COMMENTAAR

MOLENAAR¹

1. Vijfde uitspraak van de Hoge Raad

Dit is de derde ronde van de Hoge Raad over het btw-tarief op parkeren bij een gelegenheid waarvoor het lage btw-tarief geldt. Eerst in 2006 over een attractiepark (HR 10 maart 2006, nr. 41.811, NTFR 2006/396), vervolgens in 2018 over een natuurpark (HR 17 augustus 2018, nr. 16/05128, NTFR 2018/1987) en nu weer over een attractiepark. In 2018 waren er ook nog twee uitspraken die met art. 81 Wet RO werden afgedaan (HR 28 september 2018, nr. 18/00441, NTFR 2018/2256 (over een dierentuin) en nr. 18/00615, NTFR 2018/2257 (over een attractiepark)). En allemaal afwijzend, dus het is nu wel duidelijk hoe de Hoge Raad hierover denkt.

2. Toch weer een nieuwe zaak

Deze laatste zaak over het attractiepark zal zijn doorgezet omdat de auto hier echt onmisbaar is om er te komen. Van de bezoekers komt 80% met de eigen auto, de anderen zijn jongeren zonder rijbewijs, en die worden met touringcars gebracht. Ook die moeten uiteraard parkeren, maar hoeven daarvoor niet te betalen. Verder is er een fietsenstalling, want in Nederland is niets zo afgelegen dat je er niet ook met de fiets kunt komen, en die lijkt eveneens gratis te zijn. Er is wel

¹ Dr. D. Molenaar is werkzaam bij All Arts Belastingadviseurs en onderzoeker bij de vakgroep Fiscaal recht van de Erasmus Universiteit Rotterdam.

openbaar vervoer, maar dat gaat maar één keer per uur overdag en daarbuiten als belbus, dus wordt weinig gebruikt. Het betekent dat het attractiepark de parkeergelegenheid moet bieden en daarvoor wil het betaald krijgen door degenen die met de eigen auto komen. Vrij parkeren is in de buurt niet toegestaan, dus iedereen moet het parkeerterrein gebruiken. De exploitant van het attractiepark vindt dat het parkeren een bijkomende dienst is bij de hoofdprestatie, het verlenen van toegang tot het park. En dat vind ik een begrijpelijk standpunt, want het uitgangspunt hiervoor is dat de handeling geen doel op zich moet zijn, maar een middel om de hoofdprestatie optimaal te kunnen gebruiken (zie r.o. 3.2.1). Dit moet worden beoordeeld vanuit het perspectief van de gemiddelde afnemer van de hoofdprestatie (r.o. 3.2.2). Hof Den Bosch had dan ook besloten om de parkeergelden toch onder het verlaagde btw-tarief te laten vallen (Hof Den Bosch 25 april 2019, nr. 18/00102, NTFR 2019/2004).

3. Hoge Raad houdt vast aan vorige uitspraak

Maar de Hoge Raad gaat hier niet in mee en beslist hetzelfde als in 2006 en 2018, namelijk dat het parkeren voor de bezoekers een doel op zich vormt, waardoor het apart beoordeeld moet worden voor de btw. Hiervoor verwijst de Hoge Raad in r.o. 3.2.2 naar zijn uitspraak van 17 augustus 2018, waarin bijkomende aanwijzingen zijn gegeven voor de beoordeling of een prestatie bijkomend is. Namelijk als binnen de kring van afnemers van de hoofdprestatie het belang bij de nevenprestatie onderling verschilt, waardoor de afnemer een keuze heeft om de nevenprestatie al of niet af te nemen, en als er voor de nevenprestatie een afzonderlijke vergoeding wordt berekend.

Vervolgens trekt de Hoge Raad hier de conclusie dat binnen dit attractiepark de auto geen rol speelt, waardoor de gemiddelde bezoeker een afzonderlijk belang heeft bij de apart aangeboden parkeerdienst. En dat de exploitant daarmee een ander economisch doel heeft met het parkeerterrein dan met de toegang tot het park. Dat het hof in hoger beroep besliste dat 80% van de bezoekers met de eigen auto komt, maakt het parkeren voor de Hoge Raad geen nevendienst bij de verlening van toegang tot het park.

4. Geen logica

Ik denk dat er zo veel geprocedeerd is over dit parkeren omdat de logica van de Hoge Raad niet te volgen is. Voor de bezoekers is het parkeren natuurlijk geen doel op zich, want zij doen het om naar het attractiepark te gaan. De exploitant kan het parkeren niet in de entreprijs opnemen, omdat niet elke auto hetzelfde aantal mensen brengt, en vraagt daarom een apart bedrag voor het parkeren. Maar dat parkeren is er uitsluitend voor het bezoek aan het attractiepark. Toch vindt de Hoge Raad wel dat het parkeren een doel op zich is, en dat is niet te begrijpen. Het moet eraan liggen dat er een aparte prijs voor wordt gevraagd, want anders klopt het niet met elkaar. De motivering van het hof vind ik in ieder geval logischer.

5. Vergelijking met kamperen, hotels en vakantiebedrijven

Helaas wringt het ook bij de afwijzing van het gelijkheidsbeginsel. Voor kamperen, hotels en vakantiebedrijven heeft de staatssecretaris van Financiën goedgekeurd dat het parkeren onder het verlaagde btw-tarief mag vallen. Je zou dus denken dat het bij een attractiepark ook moet kunnen, maar de rechtbank had in deze zaak eerder beslist dat er geen sprake was van gelijke gevallen (Rechtbank Zeeland-West-Brabant 1 februari 2018, nr. 16/7636, NTFR 2018/1043). Daarvoor gaf het als reden dat het parkeren bij kamperen, hotels en vakan-

tieverblijven langer duurt en ook 's nachts plaatsvindt, en dat de auto nodig is om de caravan dan wel de kampeerspullen en koffers te brengen. Het attractiepark is het niet eens met dit onderscheid, maar de Hoge Raad wijst dat zonder nadere motivering af. Heel vreemd, want voor een hotel of vakantiepark en vaak ook voor een camping heb je net zo veel (of weinig) spullen nodig als voor een attractiepark, en dat je ook 's nachts kunt blijven staan, lijkt mij geen onderscheidend verschil. Jammer dat de Hoge Raad dit niet inhoudelijk behandelt, want het is daardoor een zwak onderdeel van deze uitspraak.

6. Ten slotte

De kwestie van het parkeren bij een gelegenheid met laag btw-tarief is hiermee voor Nederland wel afgedaan. Een duidelijker voorbeeld dan dit attractiepark 'in the middle of nowhere', waar je (bijna) alleen met de auto kunt komen, zal er niet zijn, en ook daarvoor houdt de Hoge Raad vast aan de eerdere keuze voor de aparte benadering van parkeren en bezoeken. Ook geen prejudiciële vragen aan het HvJ, dus klaarblijkelijk vindt de Hoge Raad het voldoende duidelijk. Daarmee zullen we het moeten doen, net als met het vreemde verschil dat parkeren bij een camping, hotel of vakantiebedrijf wél tegen het lage btw-tarief kan, maar bij een attractiepark, natuurpark, dierentuin, museum, theater of popfestival niet.

Brondocumenten

- [Hoge Raad 7 mei 2021, nr. 19/02610](#)
- [Beroepschrift in cassatie bij HR nr. 19/02610](#)

[Bekijk het artikel online voor extra informatie](#)

NTFR 2021/1550

Omzetbelasting

In aftrek gebrachte voorbelasting ter zake van bond-broking-activiteiten terecht nageheven (art. 81.1 Wet RO)

Hoge Raad 7 mei 2021, 19/03063

ECLI:NL:HR:2021:771

Belastingjaar/tijdvak: 2009-2014

Wetsartikelen: Art. 20, AWR; Art. 11, Wet OB 1968; Art. 11.1i, Wet OB 1968; Art. 11.1j, Wet OB 1968; Art. 15, Wet OB 1968

Samenvatting

Belanghebbende verricht activiteiten op de geld- en kapitaalmarkt, waaronder bond-broking-activiteiten. Belanghebbende treedt in dezen op als effectenmakelaar. Zij brengt professionele partijen bij elkaar op de zogenoemde 'over the counter'-markt ('OTC-markt'). Belanghebbende brengt aan- en verkopers van niet-beursgenoteerde obligaties bij elkaar. Zij legt en onderhoudt contact met dergelijke professionele partijen. Het verschil tussen de laat- en biedprijs – de zogenoemde spread – komt toe aan belanghebbende. De uiteindelijke transactie vindt plaats door tussenkomst van een zogenoemde Central Counter Party (CCP). In dit geval is dat een bank in de Verenigde Staten op basis van een door belanghebbende en de bank in 2010 gesloten overeenkomst. De bank treedt op als CCP en zorgt voor clearing en settlement van de transacties. In deze positie treedt de bank op als koper voor verkoper en als verkoper